

saa er forkert. Nu f. Eks. Genforeningslaanet. Det blev stiftet til et Formaal, som Danmark forhaabentlig til evige Tider skulde have Gavn og Glæde af. Der er derfor i Virkeligheden ikke Spor af Rimelighed i, at den nulevende Generation alene skal bære de økonomiske Byrder ved Genforeningen. Det er ogsaa for mig et tvivlsomt Spørgsmaal, om de Laan, som en saadan Katastrofe som Verdenskrigen har medført, bør betales og forrentes af den Generation, der nu lever, om ikke kommende Generationer ogsaa kunde have nogen Pligt til at tage Del i det. Men der kan, som sagt, komme økonomiske Perioder, hvor det vil være muligt at afløse nogle af disse Laan med længere Laan. Til saadanne Overvejelser er en korrekt og fornuftig Status en udmærket Ting at have ved Haanden. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Forhold ved Statsregnskabet, jeg faar, som sagt, i Finansudvalget Lejlighed til at sige mere om det. Jeg vil blot henstille til Regeringen at tage disse Ting under Overvejelse og til de mange andre Fortjenester, den har indlagt sig af Landet, ogsaa føje den at sætte et Arbejde i Gang for at faa indført en fornuftig Regnskabsform, som Landet kan være tjent med, og som Landet har rimeligt Krav paa at have.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) omtalte forleden Dag vor Statsgæld ud fra noget andre Synspunkter. Han nævnte den stigende Rentefod for Laanene. Jeg vil i den Sammenhæng gøre opmærksom paa, at endnu er det ikke værre, end at den Forrentning, der budgetteres her i Finanslovsforslaget, ikke svarer til mere end 4,37 pCt. af Laanene. Det er altsaa endnu ikke blevet saa galt, men det kan selvfølgelig blive værre. For øvrigt havde det ærede Medlem fra Æbeltoft Ret i en hel Del af sine Betragtninger om de Byrder, Statsgældens Forrentning lægger paa os, og ogsaa Ret i, at der bør spares i Statshusholdningen, hvor der kan spares. Jeg vil dog dertil bemærke, at en levende Organisme som et Samfund ikke saadan kan spare. Man kan ikke indenfor Statshusholdningen i den Grad sætte Tæring efter Næring, som man kan i den private Husholdning. Det vil tidt være en meget daarlig Økonomi, saaledes som en tidligere Taler har nævnt, at spare paa urette Sted i hvert Fald. Men der er eet Punkt, hvor alle Medlemmer her i Tinget snart vil kunne faa Lejlighed til at bidrage til Landets Sparsommelighed, idet Militærkommissionen til Partiernes Behandling

har et Forslag til Nedlæggelse af Københavns Befæstning. Jeg vil meget anbefale Partierne at tage det under alvorlig Overvejelse, at vi virkelig faar Lov til at spare der; der er Grund til at gøre det.

Det ærede Medlem fra Æbeltoft nævnte ogsaa, at vi burde have en samlet Revision af vort Skattesystem; heri er jeg i høj Grad enig med ham. Det trænger vi overordentlig stærkt til. Men hvis det ærede Medlem mener, at Tidspunktet nu er inde til en saadan Revision, bliver jeg ikke saa enig med ham. Jeg mener, der er saa uhyre mange Spørgsmaal, der aldeles ikke er afklarede, og som maa have Indfyldelse paa et nyt Skattesystem, saa at Tidspunktet vist ikke er kommet endnu. Men det skulde glæde mig at faa Lejlighed til at arbejde sammen med det ærede Medlem fra Æbeltoft paa en saadan ny Skatteordning, selv om jeg ikke er helt sikker paa, at han og jeg vil kunne følges sammen meget langt hen ad Vejen. Givet er det i hvert Fald, som han ogsaa sagde, at det vil blive vanskeligt i Længden at skaffe de store Skattebeløb ind fra tilnærmelsesvis samme, forholdsvis begrænsede Kreds af Skatteydere. Jeg vil derfor henlede det ærede Medlems og andres Opmærksomhed paa, at vi i Virkeligheden her i Landet har en ganske betydelig Skattereserve, som vi kunde gøre Brug af, og som det vil være rimeligt netop i de kommende Aar at gøre noget for at faa fat i. Der er Gang paa Gang her i Tinget i det Aarstid, jeg har haft den Ære at være her, blevet peget paa, at Landboernes Skatter er for smaa, og det er der heller ingen Tvivl om. Der er nævnt Gennemsnitstal for den Skatteindtægt, Landboerne ansætter sig til, men jeg har for at overveje dette lidt nærmere skaffet mig et Regnskab fra et Landbrug, og Resultatet har unægtelig forbløffet mig i ikke ringe Grad. Det er en Gaard paa 50 Tønder Land, som er under Plov, og foruden disse 50 Tønder Land er der en Snes Tønder Land, som ikke kaster videre af sig. Det er en Gaard ovre i Jylland. Ejendomsskylden er 28 000 Kr., og der er 1½ Tønde Hartkorn. Der er 10 Malkekøer, 3 Køreheste og en Plag og en lille Snes Smaakreaturer. Ejeren siger selv, at denne Ejendom ikke er veldreven — han har ikke haft den mere end nogle faa Aar —, og paa Ejendommen findes der en Forvalter, som bliver lønnet godt. Jeg har haft hele Regnskabet for Gaarden til Eftersyn, og Ejeren har fra 1. November 1918 til 1. November 1919 haft et Nettooverskud af denne lille Gaard paa